

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **D. B.**
narozený X, státní příslušník Moldavské republiky
trvale bytem X
zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem
sídlem Jugoslávská 856/2, 360 01 Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č. j. CPR-56920-2/ČJ-2024-930310-V230,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2025, č. j. CPR-56920-2/ČJ-2024-930310-V230, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Dalibora Lípy.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumával rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Žalobě vyhověl, protože správní orgány nezdůvodnily, proč nevyslechly žalobcovu družku. Žalobce tvrdil, že čekají společného potomka. Její výpověď proto mohla hrát roli při posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce. Naopak soud shledal nedůvodnými námitky, jimiž žalobce brojil proti závěru, že jeho vycestování zpět do Moldavska není možné. Ve správním řízení totiž neuváděl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mu v Moldavsku hrozilo jakékoli nebezpečí.

Průběh řízení o správním vyhoštění

2. Dle úředního záznamu ze dne 25. 4. 2024 Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále „prvostupňový orgán“) na základě oznámení z téhož dne zajistila žalobce na pozemku parc. č. XA v k. ú. X, kde pobýval ve stanu se svou družkou O. B. (dále „družka“). Prvostupňový orgán lustrací zjistil, že se žalobce na území ČR zdržuje od roku 2022 neoprávněně bez platného pobytového oprávnění.
3. Z tohoto důvodu zahájil téhož dne prvostupňový orgán s žalobcem řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).
4. Žalobce při výslechu dne 26. 4. 2024 uvedl, že adresa jeho trvalého pobytu je v X. V Moldavsku se nezdržuje více než deset let. Žijí tam pouze jeho rodiče a sestra. Vůbec za nimi nejedí. Jen si zhruba jednou měsíčně volá s matkou. Asi již dva roky žije s družkou, s níž čekají dítě. Družka je ve čtvrtém měsíci těhotenství. Seznámili se v ČR na hostelu a od té doby jsou spolu. Družka se v současnosti zdržuje v X, kde oba posledních deset dní bydlí ve stanu v průmyslové zóně za halou. Žalobce uvedl jejich telefonní čísla. Po příjezdu do ČR žalobce bydlel asi půl roku u kamaráda, poté s družkou bydleli v různých městech po celé ČR dle dostupnosti práce. Trvalý pobyt na Ukrajině žalobce získal, když se tam před deseti lety kvůli práci rozhodli s rodiči přestěhovat za dědou, který má ukrajinské občanství. Žili tam až do začátku války. Žalobce si v Moldavsku nechal zhotovit nový cestovní doklad a dne 20. 5. 2022 kvůli válce a práci vycestoval do ČR. Zde pobýval již v letech 2008–2010 z důvodu studia. Zhruba v roce 2015 tu neúspěšně žádal o azyl. Měl problémy s policií z důvodu krádeže. Žalobce si je vědom, že v ČR zůstává nelegálně. V Moldavsku se ale nemá kam vrátit a na Ukrajině je válka. V ČR chce zůstat a vychovávat s družkou dítě. Stará se o ni. Hodlá si ji vzít. Jiné příbuzné či blízké osoby v ČR ani na území jiného státu Evropské unie (dále „EU“) nemá. Prostředky na obživu si žalobce příležitostně obstarával prací na stavbách. Družka také příležitostně pracovala. Často ale byla bez práce. V případě vyhoštění by ztratil družku a dítě. Při návratu do Moldavska mu nic nehrozí. Z Podněstří nepochází. V Moldavsku se ale nemá kam vrátit, protože ho jeho rodina nemá kde ubytovat. Nestýká se s ní přes deset let. Přesnou adresu, kde žijí, žalobce nezná. V Podněstří to ale není.
5. Podle úředního záznamu ze dne 26. 4. 2024 prvostupňový orgán hovořil s družkou žalobce v místě, kde s žalobcem pobývali ve stanu. Potvrdila, že žalobce zná a že s ním čeká dvojčata. Je ve čtvrtém měsíci. To, že je těhotná, se dozvěděla při ošetření v nemocnici ve Vimperku poté, co ji žalobce zbil. V ČR pobývá od roku 1995. Má dva syny ve věku 21 a 16 let. Starší se nachází na Ukrajině, mladší v ČR (družka se s ním nestýká). Na oba platí výživné bývalému partnerovi. Vydělává si příležitostně na brigádách. Na Ukrajině v Zakarpatské

oblasti má veliký dům s hospodářstvím. Cestovní doklady, peníze a ostatní písemnosti jí ukradli na nádraží ve Vimperku. Nahlásila to až poté, co byla chycena při krádeži. Na opakované prodloužení dočasné ochrany se nedostavila, protože nemá cestovní doklad, finanční prostředky a také se jí nechtělo jet z Vimperku do Prahy.

6. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2024, č. j. KRPS-112438-24/ČJ-2024-010022, prvostupňový orgán žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu dvou let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU.
7. Žalovaný však rozhodnutím ze dne 1. 8. 2024, č. j. CPR-30138-2/ČJ-2024-930310-V230, k odvolání žalobce rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 4. 2024 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Vzhledem k trvalému pobytu žalobce na Ukrajině žalovaný upozornil prvostupňový orgán na možnost udělení dočasné ochrany. Rozhodnutí rovněž nezohledňovalo předchozí porušení právních předpisů žalobcem (dle lustrace bylo žalobci uloženo vyhoštění soudem z důvodu ublížení na zdraví). Prvostupňový orgán měl dále vyslechnout žalobcovu družku jako svědka. Neuvedl ani, jak řešil její pobytovou situaci, protože od 31. 3. 2024 má ukončenou dočasnou ochranu. Konečně prvostupňový orgán řádně neodůvodnil možný zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Nezohlednil, že žalobce uvedl, že se nemá v Moldavsku kam vrátit.
8. V dalším řízení se prvostupňový orgán snažil kontaktovat žalobcovu družku. Na místě původního zajištění žalobce ji ale nenalezl. Nenacházel se zde ani jejich stan (viz úřední záznam ze dne 8. 8. 2024). Prvostupňový orgán provedl dne 20. 8. 2024 pobytovou kontrolu i na poslední hlášené adrese družky (X). Majitelka domu ji však v červnu 2023 vyhodila, protože nezaplatila nájemné a narušovala soužití v domě. Další informace o ní nemá.
9. K dotazu prvostupňového orgánu zástupce žalobce dne 15. 8. 2024 sdělil, že se mu dodnes nepodařilo žalobce kontaktovat. Není mu známa jeho adresa pobytu, resp. jeho družky. Dne 19. 8. 2024 prvostupňový orgán zástupci odpověděl, že konkrétní skutečnosti k soukromému a rodinnému životu žalobce, případně jeho deklarovanému vztahu s družkou, si nemůže opatřit čistě z vlastní činnosti. Je proto v zájmu žalobce, aby prvostupňovému orgánu poskytoval součinnost.
10. Ve správním spisu je založen i úřední záznam Policie ČR, místního oddělení Horní Počernice, ze dne 5. 9. 2024 o oznámení družky, že postrádá svého muže – žalobce. Tento úřední záznam mj. obsahuje i další telefonní kontakt na žalobcovu družku.
11. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy prvostupňovému orgánu dne 14. 10. 2024 sdělilo, že družce žalobce rozhodnutím ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-304010-11/Čj-2024-000022-UA, uložilo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na ni vztahují důvody znemožňující vycestování. Z rozhodnutí vyplývá, že družka žalobce se dne 25. 9. 2024 sama dostavila na policii a téhož dne si rozhodnutí osobně převzala. Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy prvostupňovému orgánu sdělilo, že v průběhu řízení družka žalobce neuvedla, že by byla těhotná, nepředložila těhotenskou průkazku ani jiný doklad o těhotenství a vyšší stupeň těhotenství na ní patrný nebyl. Dle protokolu o výpovědi přepsané v označeném rozhodnutí družka žalobce vypověděla, že kromě rodiny na Ukrajině nikoho jiného už nemá. Není příslušníkem občana EU a s nikým takovým ani trvale nežije ve společné domácnosti. V ČR se o nikoho nestará a nikoho neživí. Nemá tu žádné rodinné, ekonomické, kulturní či sociální vazby. Chce odjet na Ukrajinu kvůli její mamince. V ČR ani v EU nemá nikoho, kvůli komu by skončení

pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Je v pořádku a žádné zdravotní problémy jí nebrání v cestování.

Rozhodnutí o správním vyhoštění

12. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2024, č. j. KRPS-112438-55/ČJ-2024-010022, prvostupňový orgán uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu čtyř let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU (dále „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňový orgán v odůvodnění konstatoval, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně v období od 18. 8. 2022 do 25. 4. 2024 (na území EU vstoupil dne 20. 5. 2022 na základě cestovního dokladu, který jej opravňoval jen k turistickému pobytu na devadesát dní). Žalobce nedisponoval žádným pobytovým oprávněním (ani o něj nežádal). Délka neoprávněného pobytu tak činí 617 dní, což není zanedbatelná doba. Nelze odhlížet ani od toho, že si zde žalobce vydělával práci, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a že jeho neoprávněný pobyt policie odhalila náhodně při kontrole. Tvzení o trvalém pobytu na Ukrajině prvostupňový orgán ověřil u tamních orgánů a zjistil, že žalobce není veden v imigrační ani policejní databázi. Vzhledem k tomu, že poslední žalobcova žádost o prodloužení pobytu v ČR za účelem studia byla zamítnuta, jelikož existovalo důvodné podezření na padělané potvrzení o studiu, lze předpokládat, že jde o obdobou situaci i u tvrzeného trvalého pobytu na Ukrajině. V opačném případě by si žalobce jistě požádal o dočasnou ochranu. Nadto byl žalobce v minulosti již dvakrát z území ČR vyhoštěn.
13. Podle prvostupňového orgánu je správní vyhoštění rovněž přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Délka jeho pobytu na území sama o sobě nevypovídá o míře jeho společenské integrace. Již v minulosti zde žalobce pobýval neoprávněně a byl odsouzený za úmyslný trestný čin. To nepřispívá k závěru o jeho integraci v české společnosti. Nadto ani neovládá český jazyk. Žalobce je v produktivním věku, zdravý a praceschopný. Prvostupňový orgán dále zohlednil žalobcův deklarovaný vztah s družkou. V řízení o jejím správním vyhoštění družka neuvedla, že by zde měla přítele, byla těhotná či snad pečovala o novorozence. Vyšší stupeň těhotenství na ní nebyl patrný. Na základě její výpovědi lze usuzovat, že žalobce pro ni není osobou blízkou, s níž by měla blízké osobní vztahy, či dokonce partner a otec společného potomka. Jejich deklarovaný vztah není natolik intenzivní, aby vycestování způsobilo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Prvostupňový orgán má navíc družku žalobce za zcela nedůvěryhodnou osobu požívající alkoholické nápoje v nadměrné výši. Stejně jako žalobce ani není občankou ČR. Žalobce byl schopný se o sebe postarat v ČR a prvostupňový orgán nevidí důvod, proč by tomu tak nebylo i v jeho vlasti. V ČR žalobce nemůže ani legálně pracovat. Naproti tomu mu rodina v Moldavsku může pomoci v jeho zpětné integraci.
14. Žalobce v řízení neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by v Moldavsku mohl být vystaven skutečnému, reálnému a bezprostředně existujícímu nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Zároveň mu tam nehrozí ani trest smrti, mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné vážné nebezpečí. Prvostupňový orgán proto neshledal důvody znemožňující vycestování zpět do Moldavska.
15. Dobu čtyř let, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, prvostupňový orgán stanovil s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, celkovou délku neoprávněného pobytu a míru zavinění.

Napadené rozhodnutí

16. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které obsahovalo obdobné námitky jako žaloba (viz dále).
17. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný prvostupňové rozhodnutí částečně změnil tak, že dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, snížil na dva roky, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění konstatoval, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Délku správního vyhoštění však prvostupňový orgán stanovil v nepřiměřené výši, a proto ji žalovaný snížil na dva roky (v řízení po prvním rozhodnutí nevyplynuly nové indicie v neprospěch žalobce).
18. Žalovaný se ale s prvostupňovým orgánem ztotožnil v tom, že správní vyhoštění nebude nepřiměřeně zasahovat do rodinného a soukromého života žalobce. Je reakcí a nezbytným prvkem ochrany společnosti ČR proti neoprávněnému pobytu žalobce na jejím území. Družce žalobce bylo uloženo správní vyhoštění a sama těhotenství neuvedla, nepředložila těhotenskou průkazku ani jiný doklad, který by těhotenství prokazoval. Z toho plyne, že těhotná není a domácnost s žalobcem nesdílí. To potvrzuje i vyjádření zástupce žalobce o jejich nekontaktnosti. Oproti tomu má žalobce v Moldavsku matku, s níž je v pravidelném měsíčním kontaktu. Vztahy s družkou žalobce rozvíjel v době, kdy zde byl jeho pobyt neoprávněný a případný rodinný život nejistý. Z žalobcova jednání vyplývá neúcta k právnímu řádu ČR (v minulosti byl z ČR už vyhoštěn).
19. Stanovisko Ministerstva vnitra (dále „MV“) k možnosti vycestování nebylo třeba opatřovat, protože žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by byl v případě návratu vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. ČR považuje celé Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Žalobce vypověděl, že mu žádné nebezpečí ve vlasti nehrozí. Není ani obecně známo, že by hrozilo přelití konfliktu z Ukrajiny do Moldavska. Tamní situace je stabilní. V zemi neproběhl žádný ozbrojený konflikt. Ani špatná ekonomická situace není důvodem, pro který by nebylo možné správní vyhoštění uložit.

Shrnutí žaloby

20. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou ze dne 5. 2. 2025 podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), kterou podal k Městskému soudu v Praze. Ten ji usnesením ze dne 7. 2. 2025, č. j. 4 A 4/2025-12, postoupil zdejšímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému k projednání věci. Krajský soud v Praze žalobu obdržel dne 19. 2. 2025.
21. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami a své rozhodnutí nedostatečně a nesprávně odůvodnil. Správní orgány nezjistily skutečný stav věci podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), a nezjišťovaly okolnosti ve prospěch žalobce, jak jim ukládá § 50 odst. 3 správního řádu. Předně žalovaný nedostatečně zjistil okolnosti vztahu žalobce s jeho družkou. Ta nyní na území ČR pobývá legálně, neboť její správní vyhoštění nelze realizovat vzhledem k probíhající válce na Ukrajině. Prvostupňový orgán družku stále nevyslechl. Kvůli existenční krizi žalobce s družkou nemají stálou adresu, to by ale nemělo správnímu orgánu bránit v předvedení družky k výsledku. Bez její výpovědi nemohl prvostupňový orgán žalobcem tvrzené skutečnosti postavit najisto. Vyvozené závěry jsou tak pouhé domněnky. Po vrácení věci

k novému projednání navíc prvostupňový orgán nepředvolal k výsledku ani samotného žalobce. Tyto vady žalobce v odvolání namítal a žalovaný je neodstranil.

22. Žalovaný dále pochybil tím, že Moldavsko bez dalšího považoval ze bezpečnou zemi původu. To možná platilo v době vydání vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), ovšem v současnosti je v Moldavsku situace zcela odlišná, a to vzhledem k vypuknutí války na Ukrajině a rozpínavosti a proklamacím Ruské federace a obecnému společenskému pnutí v Moldavsku. Nyní nelze vyloučit rozšíření konfliktu do sousedních zemí. Těmito okolnostmi se správní orgány nezabývaly a ani je nehodnotily.
23. S tím souvisí i další vada, jelikož si správní orgány nevyžádaly závazné stanovisko MV podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Ani Soudní dvůr EU nepovažuje Moldavsko za bezpečnou zemi jako celek (viz jeho rozsudek ze dne 4. 10. 2024 ve věci C-406/22, *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*). I z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) plyne, že bezpečná země původu musí být bezpečná v rámci celého svého území. To musí dokládat podklady ve správním spisu.
24. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že bylo nezbytné rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, a to především s ohledem na zcela zásadní zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a nepoměr mezi tímto zásahem a mírou porušení zákona a délkou neoprávněného pobytu. Žalobce považuje související závěry žalovaného za nesprávné a nedostatečně zdůvodněné. Jediným proviněním žalobce byl jeho neoprávněný pobyt. Správní orgány ale porušují zásadu zákazu dvojího přičítání téhož a žalobci vytýkají jeho pochybení řešená v jiných řízeních při odůvodnění délky správního vyhoštění. Správní orgány nezohlednily těžkou existenční situaci žalobce. S družkou jsou prakticky bez domova, bez pravidelných příjmů a pocházejí z nestabilní části Evropy. Žalobce měl navíc trvalý pobyt na Ukrajině, kde zuří válka. Je tedy válečným uprchlíkem. S družkou si vzájemně pomáhají a těžko se jeden bez druhého obejdou.

Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že žaloba obsahuje totožnou argumentaci, na kterou plně reagoval v napadeném rozhodnutí, a proto odkazuje na jeho odůvodnění. Navrhuje žalobu zamítnout.

Posouzení věci soudem

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a splňuje formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
27. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. K tomuto postupu soud přistoupil i přesto, že žalobce se projednání věci na ústním jednání domáhal. Soud však tímto rozsudkem žalobci plně vyhovuje a žalovaný s projednáním věci bez ústního jednání výslovně souhlasil (viz č. l. 17 soudního spisu). Zároveň by podle soudu ústní jednání nemohlo ve vztahu k námitkám, které projednal věcně, přinést nic nového. Související odůvodnění níže je založeno primárně na právním posouzení žalobcem vznesených otázek, o nichž mohlo být rozhodnuto na základě skutečností plynoucích ze správního spisu. Nadto výsledné posouzení těchto žalobních bodů nemohlo na výroku soudu vzhledem ke zrušovacímu důvodu ničeho změnit.

Soud proto nepovažoval za nutné ústní jednání nařizovat (srov. k tomuto postupu rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2024, č. j. 1 As 210/2023-57, odst. 27–29).

28. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

29. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Správní orgány přezkoumatelně neodůvodnily, proč nepřistoupily k výsledku žalobcovy družky

30. Prvostupňový orgán žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého Policie ČR vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

31. Předně soud podotýká, že žalobce nijak nerozporuje, že na území ČR pobýval v období od 18. 8. 2022 do 25. 4. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, tedy neoprávněně. Jestliže tak jeho jednání naplnilo znaky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neměly správní orgány širší prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoliv. Při naplnění zákonných podmínek byly povinny o správním vyhoštění rozhodnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25).

32. Zákonnou podmínkou uložení správního vyhoštění je však přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). Důvody, pro které cizinec na území neoprávněně pobýval, proto nemohou hrát roli při zahajování řízení o správním vyhoštění (zda jej zahájit, nebo ne), ale až následně při posuzování zákonnosti případného vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

33. Žalobce při své výpovědi uváděl, že správní vyhoštění by nepřiměřeně zasáhlo do jeho vztahu s družkou, s níž čekají potomka. Pro posouzení věci je proto klíčové, zda a jak tuto okolnost správní orgány při posuzování přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce zohlednily. S tím úzce souvisí vypořádání námítky, zda správní orgány pochybily, pokud družku žalobce v řízení o správním vyhoštění žalobce nevyslechly.

34. Z důvodu nevyslechnutí družky žalovaný svým rozhodnutím ze dne 1. 8. 2024 zrušil první rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 26. 4. 2024 o správním vyhoštění žalobce. Uložil mu, aby žalobcovu družku vyslechl. Ze správního spisu je zřejmé, že prvostupňový orgán se tomuto pokynu snažil dostat. Za tím účelem provedl pobytovou kontrolu na poslední hlášené adrese družky žalobce a opětovně se vrátil na místo, kde žalobce zajistil a kde žalobce s družkou pobývali ve stanu. Ani v jednom případě však družku nedohledal a nepodařilo se mu zjistit aktuální místo pobytu družky ani z jiných zdrojů (lustracemi v evidencích, případně od zástupce žalobce). Nicméně zjistil, že s družkou bylo rovněž vedeno řízení o správním vyhoštění, přičemž se v něm o žalobci nijak nezmínila a ani nepotvrdila, že by byla těhotná či že by v nedávné době porodila. Správní orgány proto z těchto skutečností vyšly při posouzení přiměřenosti správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce.

35. Soud nicméně konstatuje, že žalovaný ani prvostupňový orgán se vůbec nevyjádřili k tomu, proč k výsledku družky nakonec nepřistoupili v řízení o správním vyhoštění žalobce. Zejména nezdůvodnili, proč by neměl být výslech žalobcovy družky možný, resp. že by se o něj alespoň pokusili, ale bez úspěchu vyčerpali všechny dostupné zákonné prostředky. Ve

svých rozhodnutích nijak neargumentovali tím, že by jim absence stálého místa pobytu družky zabránila v jejím výslechu, případně že družku nebylo možné předvolat ani předvést. Prvostupňový orgán by se přitom k této okolnosti měl výslovně vyjádřit vzhledem k závaznému právnímu názoru žalovaného učiněnému v rozhodnutí ze dne 1. 8. 2024 a žalovaný zase k uplatněné odvolací námitce žalobce. Je třeba dodat, že správní orgán obecně nemá povinnost veškeré navržené důkazy provést (viz § 52 správního řádu). Jejich neprovedení však musí řádně odůvodnit, jinak by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Tím spíše, že pak žalobci přičítaly k tíži, že nenavrl další důkazy k prokázání svých tvrzení (str. 9 prvostupňového rozhodnutí). Ani jeden ze správních orgánů neprovedení výslechu žalobcovy družky nijak neodůvodnil, a proto soud shledal jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

36. S cílem zajistit zákonnost dalšího postupu ve správním řízení se soud vyjádří i k tomu, jakým způsobem se správní orgány pokusily zajistit výslech družky. Soud totiž nepřehlédl, že prvostupňový orgán vyvinul určitou snahu k tomu, aby zjistil místo pobytu či adresu pro doručování družky. Tato snaha však byla bezvýsledná (a soud znovu opakuje, že z toho ale správní orgány ve svých rozhodnutích nevyvodily žádné závěry a neargumentovaly tak, že vyčerpaly všechny prostředky, které se jim ke kontaktování žalobcovy družky nabízely).
37. Soudu předně neušlo, že žalobce již ve své výpovědi uvedl i telefonní kontakt na svou družku a další telefonní číslo na ni vyplývalo i z úředního záznamu Policie ČR, místního oddělení Horní Počernice, ze dne 5. 9. 2024, č. j. KRPA-283220-3/ČJ-2024-001321-DOZ. Ve správním spisu není žádný záznam o tom, že by se ji prvostupňový orgán pokusil na těchto telefonních kontaktech zastihnout. Přitom ze zmíněného úředního záznamu ze dne 5. 9. 2024 vyplývá, že družka kladně reagovala na telefonickou výzvu policistů, aby se dostavila na místní oddělení. Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí neplyne, proč se správní orgány nepokusily zjistit aktuální místo pobytu družky, potažmo její výslech, touto cestou. Nejedná se přitom o žádný složitý úkon. V jiném případě správního vyhoštění cizince tak ostatně správní orgány postupovaly a byly schopny srozumitelně vysvětlit, že ani na základě telefonického kontaktu se svědka (přítele cizinky) nepodařilo předvolat (viz rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2021, č. j. 5 Azs 271/2019-30, odst. 31; srov. dále též rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2015, č. j. 5 Azs 13/2014-59).
38. Předvolání, potažmo případné předvedení, žalobcovy družky není bez dalšího vyloučeno ani vzhledem k jejímu správnímu vyhoštění. Mezi účastníky je nesporné, že jsou v jejím případě dány důvody znemožňující její vycestování (válka na Ukrajině), a proto je její pobyt na území ČR legální. Jen z důvodu uloženého správního vyhoštění tak nemusela neprodleně území ČR opustit.
39. Soud dále podotýká, že v době, kdy bylo vedeno prvostupňové řízení, družka vstoupila opakovaně v kontakt s orgány veřejné moci (dne 5. 9. 2024 pohřešovala žalobce, což řešila s Policií České republiky, místním oddělení Horní Počernice, dne 25. 9. 2024 bylo s družkou zahájeno řízení o vyhoštění, dne 27. 9. 2024 patrně požádala o dočasnou ochranu). Ze správního spisu přitom neplyne, že by správní orgány detailně prověřovaly, zda při některé z těchto příležitostí družka neposkytla příslušným orgánům aktuální kontaktní údaje využitelné k zajištění jejího výslechu.
40. Jak vyplývá z dříve uvedeného, soud nyní závazně nehodnotí, zda správní orgány učinily všechny dostupné zákonné kroky k tomu, aby výslech družky žalobce realizovaly.

Napadené rozhodnutí je rušeno proto, že správní orgány neprovedení výsledku družky nijak neodůvodnily. Pokud však správní orgány ani v dalším řízení tento výsledek neprovedou, budou samozřejmě povinny v odůvodnění svých rozhodnutí přesvědčivě vysvětlit důvody, proč tak neučinily. V případě, že budou chtít takové odůvodnění založit na tom, že zkrátka vyčerpaly své zákonné možnosti, jak výsledek realizovat, zváží předtím i soudem naznačené cesty výše v odst. 37 a 39.

41. Soud se dále zabýval tím, zdali správní orgány shledanou vadu nezdůvodnění neprovedení výsledku družky nepřeklenuly tím, že vycházely z výpovědi žalobcovy družky v řízení o jejím správním vyhoštění. Tu zprostředkovaně zachycuje rozhodnutí Krajského ředitelství hlavního města Prahy ze dne 25. 9. 2024, č. j. KRPA-304010-11/Čj-2024-000022-UA, o uložení správní vyhoštění družce na dobu jednoho roku.
42. NSS totiž obecně připustil za splnění určitých podmínek použití listin, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, jako podkladů pro rozhodnutí. Využití informací z jiných správních řízení má ale své limity. Jednak nesmí být využívání protokolů o výsledku svědků pořízených v odlišném správním řízení libovolné a jednak nesmí pravidelně nahrazovat důkaz svědeckou výpovědí. NSS výslovně upozornil, že pokud jsou výpovědi svědků zaznamenané v listinách v rozporu s jinými důkazy, je třeba tyto rozpory odstranit, přičemž nejvhodnější cestou k tomu bude zpravidla výsledek svědka (je-li možné jej předvolat), při němž mu správní orgán nejasnosti předestře (viz rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, a ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4 Azs 248/2017-37).
43. V projednávané věci ale správní orgány bez dalšího vyšly z výpovědi družky učiněné v řízení o jejím správním vyhoštění a nijak ji nekonfrontovaly s podklady shromážděnými v řízení o správním vyhoštění žalobce. V něm žalobce tvrdil, že s družkou čekají společného potomka, což bezprostředně po zajištění žalobce (následující den) potvrdila prvostupňovému orgánu i sama družka (viz úřední záznam ze dne 26. 4. 2024). Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho se správní orgány nakonec přiklonily k její pozdější výpovědi. Krajské ředitelství hlavního města Prahy prvostupňovému orgánu sice sdělilo, že na družce nebylo těhotenství patrné a ani že se o něm nezmínila. To nicméně nevylučuje, že těhotenství nemuselo být zjevné na první pohled nebo že družka již žalobcova potomka porodila.
44. Prvostupňový orgán dále v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že družku považuje za zcela nedůvěryhodnou osobu požívající alkoholické nápoje v nadměrné míře (aniž by tím ale zdůvodňoval, proč ji k výsledku nepředvolal). Za takové situace ale pro soud není pochopitelné, jak se bez bližšího vysvětlení mohly správní orgány v konečném důsledku opřít o pozdější výpověď žalobcovy družky a s odkazy na ni vyvracet tvrzení žalobce o vztahu s ním a jejím těhotenství. Takto to působí, že nevěrohodná jsou jen ta tvrzení, která by byla žalobci ku prospěchu, a naopak věrohodná jsou ta, která žalobci neprospívají. Bez bližšího odůvodnění nemůže takový závěr správních orgánů obstát.
45. Nadto by se měl správní orgán uchýlit k hodnocení důkazu, tedy i věrohodnosti svědka a pravdivosti jeho výpovědi, až po jeho provedení (viz rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2007, č. j. 7 Afs 128/2006-67, nebo ze dne 15. 4. 2011, č. j. 5 As 33/2010-93), byť za určitých okolností lze i žalobní tvrzení shledat nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Soud ale připomíná, že správní orgány se k důkaznímu návrhu na provedení svědecké výpovědi žalobcovy družky ani nijak

nevyjádřily. V posuzované věci tak nelze přinejmenším v této fázi uzavřít, že je žalobcova družka zcela nekontaktní a že ji nelze předvolat k výpovědi, při které by ji prvostupňový orgán mohl předeštit její tvrzení a dát jí příležitost rozpory vysvětlit. Bez toho nemohly správní orgány vycházet z protokolu o její výpovědi z řízení o jejím správním vyhoštění a stavět na takto zjištěných skutečnostech své závěry o přiměřenosti správního vyhoštění žalobce.

46. Pro tato pochybení správních orgánů se tak přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a souvisejícími žalobními námitkami soud nezabýval. Jednalo by se o posouzení předčasné, protože správní orgány nijak neodůvodnily, proč neprovedly výsledek družky, který mohl mít zásadní vliv na zhodnocení této otázky.
47. Soud naopak nepřisvědčil námitce, že prvostupňový orgán měl předvolat k opakovanému výsledku i samotného žalobce. V první řadě není pravdivé tvrzení, že tuto skutečnost žalobce namítal v podaném odvolání. Ze správního spisu soud zjistil, že po vrácení věci žalovaným k novému projednání prvostupňovému orgánu se žalobce žádným svým podáním svého opětovného výsledku nedomáhal, natož aby správním orgánům sdělil, k jakým skutečnostem hodlá svou výpověď doplnit. V řízení byl řádně vyslechnut již 26. 4. 2024 a následně měl dostatek prostoru pro to, aby svůj pohled na věc správním orgánům sdělil v rámci písemných podání. Po ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí dal prvostupňový orgán žalobci možnost, aby se s podklady seznámil a případně se k nim vyjádřil. Tohoto práva žalobce nevyužil. Nyní proto nemůže správním orgánům vyčítat, že jej opětovně nevyslechly. Bez konkrétních žalobcových tvrzení, případně dalších důkazních návrhů soud nemíní, že by k náležitému zjištění skutkového stavu byl další výsledek žalobce nezbytný.

Žalobce netvrdil konkrétní skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že mu v Moldavsku hrozí skutečné nebezpečí

48. Dále se soud zabýval námitkami nesprávného posouzení Moldavska jako bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. a důvodů znemožňujících vycestování žalobce.
49. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinná si vyžádat závazné stanovisko MV, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to mj. neplatí pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 [viz písm. b) tohoto ustanovení].
50. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
51. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s čl. 2 až 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“).
52. Podle čl. 2 odst. 1 EÚLP právo každého na život je chráněno zákonem. Nikdo nesmí být úmyslně zbaven života kromě výkonu soudem uloženého trestu následujícího po uznání viny za spáchání trestného činu, pro který zákon ukládá tento trest. Podle čl. 3 EÚLP nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

53. Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění účinném od 1. 10. 2023 ČR považuje Moldavsko za bezpečnou zemi původu.
54. Na základě citované právní úpravy lze shrnout, že správní orgány jsou obecně povinny vyžádat si závazné stanovisko MV k posouzení možnosti vycestování cizince. To však neplatí mj. tehdy, pokud cizinec pochází z bezpečné země původu a v řízení neuvede skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Břemeno tvrzení podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců leží na cizinci pocházejícím z bezpečné země původu a je na něm, aby uvedl takové skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit hrozbu ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2025, č. j. 55 A 1/2025-24, odst. 22).
55. Při své výpovědi ve správním řízení žalobce žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, netvrdil. Výslovně uvedl, že mu v případě návratu do Moldavska nic nehrozí a že nepochází z Podněstří. Nežije tam ani jeho rodina. Až v odvolání a následně v žalobě namítal, že Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu kvůli válečnému konfliktu na Ukrajině a jeho možnému „přelití“ do Moldavska.
56. Přestože žalobce tvrdí opak, žalovaný se těmito okolnostmi v napadeném rozhodnutí zabýval na straně 7 a 8. Zdůraznil, že žalobce neargumentoval žádnými konkrétními okolnostmi svědčícími o tom, že by v případě návratu byl vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu jako celek, a proto nebyl důvod závazné stanovisko MV vyžadovat. Aktuální situace v Moldavsku je navíc stabilní a není obecně známo, že by se měl ozbrojený konflikt na jeho území rozšířit. Soud má tyto závěry za plně přezkoumatelné, a navíc i za souladné se zákonem a relevantní judikaturou.
57. NSS ve své aktuální judikatuře zdůrazňuje, že konflikt, který by opodstatňoval udělení mezinárodní ochrany, v Moldavsku zatím neprobíhá, a to včetně Podněstří (srov. usnesení NSS ze dne 14. 11. 2024, č. j. 1 Azs 238/2024-38, ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 61/2024-25, ze dne 17. 5. 2023, č. j. 1 Azs 57/2023-30, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 4 Azs 161/2023-23, či ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 232/2023-25).
58. Z toho plyne, že situace v Moldavsku (včetně Podněstří, ze kterého žalobce ani nepochází) po zahájení ruské invaze na Ukrajinu neeskalovala takovým způsobem, aby odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany, tedy i doplňkové ochrany z důvodu hrozby mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání anebo vážného ohrožení života civilisty v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Tento druh nebezpečí by totiž současně založil překážku vycestování pro jeho rozpor s čl. 2, popř. čl. 3 EÚLP. Obecně (bez poskytnutí příslušných námitek) tudíž nelze mít za to, že situace v Moldavsku představuje takové bezpečnostní riziko, pro které není vycestování cizince možné.
59. Jiná konkrétní tvrzení žalobce nepředestřel. Jelikož žalobce současně pochází z bezpečné země původu (§ 2 bod 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb.), bylo na něm, aby uvedl *konkrétní a aktuální* skutečnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36), jež by nasvědčovaly tomu, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí. To žalobce neučinil. Správní orgány proto nepochybily, pokud si závazné stanovisko MV podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nevyžádaly.

60. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Soudního dvora ve věci *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*, dle kterého není možné zemi původu považovat za bezpečnou s teritoriálními výjimkami. Je ale nutné upozornit, že daný rozsudek se vztahoval k vyhlášce č. 328/2015 Sb. ve znění účinném do 30. 9. 2023. Rozhodné znění § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. vyjmenovávající bezpečné země původu však žádné teritoriální výjimky neobsahuje (tedy ani u Moldavska).
61. Soud si je vědom, že NSS v rozsudku ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 213/2022-43, odst. 26, citoval rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, vydaného přímo ve věci řešené rozsudkem Soudního dvora *CV v. Ministerstvo vnitra ČR*, v němž je ve vztahu k Moldavsku hodnocen postup MV v řízení o udělení mezinárodní ochrany i podle novelizovaného znění vyhlášky č. 328/2015 Sb.
62. Podle tohoto rozsudku bylo novelou vyhlášky č. 328/2015 Sb. na seznamu bezpečných zemí uvedeno Moldavsko jako celek. Důvodová zpráva k novele ale nijak neobjasnila, co se v Moldavsku a konkrétně v Podněstří změnilo. Naopak stále přiznává, že jde o geografické oblasti, které nelze podle procedurální směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU) považovat za bezpečné. Z žádného z relevantních zdrojů a podkladů ve správním spisu ani neplynulo, jaké jsou věcné důvody, pro které lze nyní Podněstří považovat za bezpečnou část Moldavska. Krajský soud proto v dané věci neměl od MV podklad, na jehož základě by mohl přezkoumat, zda Podněstří – a tedy i celé území Moldavska – splňuje podmínky přílohy I procedurální směrnice pro vymezení této země coby bezpečné země původu.
63. Soud nicméně upozorňuje, že uvedené závěry byly přijaty na podkladě právní úpravy vycházející z procedurální směrnice, přičemž právní úprava správního vyhoštění má svůj základ v návratové směrnici (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES). Přitom vůbec o tom, zda lze přenést do návratového režimu koncept bezpečné země původu ze společného evropského azylového systému vycházející právě z procedurální směrnice, je možné vážně diskutovat (v podrobnostech viz usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 41 A 35/2021-27; Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. 11. 2023 ve věci C-257/22, *CD proti Ministerstvu vnitra České republiky*, na předběžnou otázku v tomto směru neodpověděl).
64. I pokud by ale v řízení o správním vyhoštění cizince nebylo možné vycházet z konceptu bezpečné země původu způsobem, jak to činí účinná vnitrostátní právní úprava v § 120a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců, případně pokud by vůbec Moldavskou republiku nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., a bylo by tedy třeba přijmout závěr, že si prvostupňový orgán měl vyžádat závazné stanovisko MV k možnosti vycestování žalobce, nevedl by tento postup vzhledem k okolnostem projednávané věci k jinému meritornímu rozhodnutí, tedy že by mohly být shledány důvody znemožňující vycestování žalobce. K takovému závěru by totiž v tomto případě nemohlo vést ani takové posouzení možných důvodů znemožňujících vycestování žalobce jak policejními orgány, tak případně i MV, které by se neodvolávalo na to, že Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu (viz usnesení NSS ze dne 4. 5. 2023, č. j. 5 Azs 344/2022-21, odst. 14 a násl.).
65. Je tomu tak proto, že žalobce v odvolání stejně jako v žalobě pouze v obecné rovině namítal, že měl být zjištěn aktuální a skutečný stav v zemi původu, nicméně v řízení před správními orgány či v řízení před soudem ani nezmínil jakékoli skutečnosti, které by mohly vést k

závěru, že by mu v případě navrácení do Moldavské republiky hrozilo ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců skutečné nebezpečí špatného zacházení rozporného s čl. 3 EÚLP či že by byl případně dán jiný důvod, proč by jeho navrácení do této země bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement* (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39).

66. Naopak žalobce při svém výslechu na otázku, zda mu v případě návratu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo jiný trest anebo jiné vážné nebezpečí, odpověděl, že při návratu do Moldavska mu nic nehrozí a že nežil ani nepochází z Podněstří. V případě dotazu na překážku nebo důvod, který by žalobci znemožňoval vycestování z ČR a návrat do země původu, žalobce zmiňoval jen to, že nemá vyřešenou otázku s těhotnou družkou, kterou si chce vzít a s níž chce zůstat v ČR. O okolnostech, které by se dotýkaly situace v Moldavsku, nehovořil.
67. Na podkladě aktuální judikatury soud již výše shrnul, že bezpečnostní situace v Moldavsku (a zejména pak v oblastech, které nesousedí s Podněstřím, byť ani tam i přes zvýšené politické a etnické napětí ozbrojený konflikt neprobíhá) nemůže být sama o sobě, bez jakýchkoli kvalifikovaných skutečností, jež by se týkaly osobní situace žalobce a jež by vyplynuly z jeho výpovědi či z jiných podkladů, důvodem znemožňujícím jeho vycestování do země původu. Za této situace a vzhledem k citované výpovědi žalobce v řízení o správním vyhoštění (jakož i obecné argumentaci v odvolání a žalobě) lze konstatovat, že se správní orgány možnými důvody znemožňujícími vycestování žalobce zabývaly dostatečně a vyšly z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Tyto námitky proto nejsou důvodné.

Ke stanovené době správního vyhoštění

68. V závěru žaloby žalobce brojí i proti dle jeho názoru nepřiměřené délce správního vyhoštění.
69. Soud zdůrazňuje, že součástí posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění je též zohlednění uložené doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území. Logicky čím delší doba, po kterou se nemůže na území vrátit, tím je obecně takový zásah do soukromého a rodinného života intenzivnější (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 1. 6. 2017, č. 30441/09, *Külekci proti Rakousku*, odst. 39, 51 a 52, či rozsudek jeho velkého senátu ze dne 23. 6. 2008, č. 1638/03, *Maslov proti Rakousku*, odst. 98–101).
70. Pro shora popsaná pochybení správních orgánů se však soud nemůže přiměřeností v této věci zabývat (viz odst. 45–46 výše), neboť prozatím není na jisto postavený skutkový stav stran jeho soukromých a rodinných vazeb na území (zejména tedy otázka vztahu s družkou a zda se jim zde narodilo dítě).
71. V této chvíli lze v souvislosti s dobou vyhoštění alespoň reagovat na námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání, když žalobci přičetly k tíži jeho dřívější pochybení již řešená v jiných řízeních. K této námitce soud uvádí, že tato zásada vlastní správnímu či soudnímu trestání se v intencích, v jakých se jí žalobce dovolává, při stanovení délky správního vyhoštění neuplatní. Uložení správního vyhoštění totiž nepředstavuje správní trest ani podle vnitrostátní úpravy a ani podle EÚLP. To reflektuje judikatura NSS, podle níž je správní vyhoštění rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Zákaz pobytu spojený se správním vyhoštěním nepředstavuje

sankci, ale preventivní správní opatření, které nesleduje represivní účel (blíže viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26, odst. 24–30).

72. Závěrem soud uvádí, že výčet ustanovení správního řádu v úvodu žaloby, jež měl žalovaný v předcházejícím řízení porušit, aniž by žalobce dále popsal, v čem konkrétně žalovaný pochybil, postrádá jakoukoli individualizaci. Nejedná se tak o řádně uplatněné žalobní body (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72, a na něj navazující usnesení NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-83) a soud se jimi samostatně nezabýval.

Závěr a náklady řízení

73. Soud ze shora uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
74. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč. Tato částka sestává z následujícího:
- odměny advokáta za dva úkony právní služby po 4 620 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále „advokátní tarif“)], a
 - dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.
75. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 140 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2025

Karel Ulík v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

samosoudce